

kaup? Wist sa kardad minnoga sõitma tulla; sinno täl on wist üks lammitšjalg, et sa ei julge temmoga wälja tulla, agga minno hobbone on kui lind, tedda ei sa huntgi linni. Suhhan olleks hea melega ärra läind, et waenlassest lahti saaks, agga teised leif hakkasid tedda naerma ja pilkama, et ta ni arg olla. Mis Suhhanil muud tehha, kui minne wõido ajama. Täl sai aiste wahhele pandud, ja wanna runna siddus Suhhan külla mehhe wanfre külge linni, et mitte tüllits ei olleks. Wist-sid mõllewad minnema. Kus Suhhan lippas liggi werst maad teise ette; lüna watter kommistas omma rojoga tuhhatnelja tagga järrele, agga ei mees saand liggi. Wenne turrul pöras Suhhan ümber ja tulli teise wasto. Noh, kelle hobbone nüüd wõitis? las tahhad weel sõita? küssis Suhhan pilgates. Ei ma ennam sinnuga sõida; lähme nüüd, ma maksan sulle, mis ma lubasin. Suhhan läks kaasa. Kümme puddelid õllut sai laua peäle lantud ja mehhed hakkasid sure kähraga märjusest prulima. Wõnni suutäis punnast wiina sai ka ärra jodud. Suhhani pea sai sojaks; midda rohlem ta märga wasto wõttis, sedda maggusam se tal meelis. Trahteri tubba olli ladalisši murdo täis, et panne puu piisti, ärra sa kardad, et ta mahha langeb. — „Kus se lüna isjand on, kelle terwist meie jome?“ nenda pärris Suhhan wõeraste käest. Ei lüna isjandad põlnud kusegil

nähha. „Mis meil temmast pudu?“ ütles üks nende seast, kes ilma passumatta mõnne hea klasi täie kõhto wallanud, ja jälle läppa wälja sirutas puddeli kallale. Õllut lõppes pea otsa. Suhhan otas weel tükkite aega, kas lüna watter nähha, ja Summalaga jätta saaks, agga põlnud sedda meest ennam nähha egga kuulda. Pois affas minnema, ja kommistas esimesse sammo peält kord wasto lauda, teine wasto tooli. „Ütle mis liisatus se on, ei saa ennam öiete jalla peäl seista; kas se on seadus? Mis sa tahhad tehha? tulle appi! egga ma seia wõi jada, mis ma siin teen, siin on jo trahter, trahteris istuwad joma mehhed, minna põlle joma mees, ma lähhen siit ärra, — saaks ma agga wanfre peäle, siis mul põllets wigga. Wata, wata! kui se wanna punnane mehhe mahha küllab! olleks ma willets mitte sedda punnast mekkind, egga ma siis wässind olleks!“ Küll olli mees päiwis, enne kui öue sai! „Noh! kus mo hobbone on?“ küssis Suhhan meeste käest, kes ukse ees jändasid. „Mis meil sinno hobbosega teggemist, egga meie sinno hobbose wahhid olle, et sa meie peäle kargatad.“ Suhhanil olli ni paljo arro weel, ärramõista, et wõeral inimestel temma hobbosega tõeste mitte teggemist ei olnud, ja hakkas sellepärrast isse ümberwatama, kas tätku silma saaks. Tätkusi olli seäl küll, agga mitte Suhhani tätku, sedda põlnud leida. Tuikudes pugges ta